

Idees

Laics, tanmateix

Vicenç Villatoro

La Conferència Episcopal Espanyola, l'Agrupació Numismàtica de Matadepera, el Reial Madrid, el Sindicat Professional de Taxistes, la Plataforma contra el Transvasament de l'Ebre, la Junta Islàmica, l'Òmnium Cultural tenen tot el dret del món, quan arriben unes eleccions, de recomanar als seus afiliats que votin algú o que no votin algú. Totes aquestes entitats i associacions, reals o fictícies, tenen uns principis, uns valors i uns interessos específics. Poden pensar que aquests valors, principis i interessos seran més ben defensats i recollits si governen uns que si governen uns altres. Per tant, tenen el dret d'adreçar-se a tots els seus afiliats i a tots aquells qui comparteixen els seus valors, principis i interessos i fer-los recomanacions de vot en positiu o en negatiu. Si un col·lectiu creu que el TGV no ha de passar per sota la Sagrada Família i hi ha partits que l'hi volen fer passar i uns altres partits que no l'hi volen fer passar, és lògic que aquesta plataforma demani el vot pels partits que no l'hi volen fer passar.

Si la recomanació de vot la fa una entitat a la qual no pertanyo o que defensa principis, valors i interessos que no són els meus, allò que digui tant se me'n fot. Si el president del Reial Madrid ens diu que per defensar millor els interessos del madridisme tots els madridistes han de votar Izquierda Unida, posem per cas, a mi tant se me'n dóna. No sóc madridista. No em fa ni fred ni

calor. Certament, llavors no em dedicaré a dir-los des de fora que allò que els convé de veritat és votar PP. I no entraré en el debat entre madridistes sobre si han de recomanar el vot pels uns, pels altres o per cap. Si no sóc del club, ni m'afecten les seves recomanacions ni les discuteixo. Són cosa seva, ja s'ho faran.

El problema, quan un club fa recomanació de vot, pot venir dels que són del club. Si demà surt el president del Barça i ens diu que per defensar més bé els principis barcelonistes tots els qui tenim l'ànima blau-grana hem de votar com un sol home el PP, jo m'enfilaré per les parets. Perquè des de dintre del barcelonisme em semblarà que allò que diuen els meus dirigents és una bestiesa supina, que el que convé al barcelonisme és votar una altra cosa o –més probablement– que el barcelonisme ha de ser compatible amb votar el que es

vulgui en unes eleccions polítiques. Per tant, m'enfadaré amb els meus dirigents que han interpretat malament les meves opinions i els meus interessos i em queixaré amargament en un debat que –en qualsevol cas– serà intern dins del barcelonisme, el fem físicament a l'assemblea del club o el fem a les pàgines dels diaris. Però el debat no serà sobre política. El debat serà sobre el Barça. I entre barcelonistes.

Tot això que he dit fins ara em sembla bastant lògic i compartit per la major part de la gent, en democràcia. Per

això ho escric. Doncs des de dos mesos fem exactament el contrari. La Conferència Episcopal Espanyola es dedica a fer recomanacions polítiques, a les quals té tot el dret. Alguns dels qui no som del club ens empenyem com una mona per recomanacions que no ens afecten i ens dediquem a dir com s'hauria de portar un club al qual no pertanyem. I els qui pertanyen al club, en comptes de discutir entre ells com l'haurien de dirigir, qui els representa i qui els hauria de representar, fins a quin punt tenen l'estructura que més els convé, converteixen la discussió sobre l'església en una discussió en l'espai públic, en l'espai de tothom, com si el funcionament intern de l'església fos una qüestió d'interès general i no una qüestió interna de la pròpia Església Catòlica.

Com que sembla interessar tothom, ens passem la campanya electoral parlant de bisbes i de misses. Els uns,

perquè creuen que el que diuen els bisbes els va a favor. Els altres, perquè creuen que uns bisbes cridaners exciten a la contra el vell sentiment anticlerical de les esquerres. Sembla que siguem als anys 30 del segle passat, confonent política i religió. La religió s'ha convertit en el camp de batalla sentimental i emotiu que ens permet d'evitar una campanya racional, argumentada, com la que tenen en general els països del nostre entorn. En aquestes eleccions, la laïcitat ha fet una reculada històrica. Perquè l'espai públic, que hauria de ser laic, ha estat ocupat pel debat religiós, que és una cosa interna de cada església. Personalment, hi ha una cosa que –des d'una perspectiva laica– em sembla pitjor que els bisbes parlant de política. Els polítics parlant de religió.

Escriptor

"Hi ha una cosa que –des d'una perspectiva laica– em sembla pitjor que els bisbes parlant de política. Els polítics parlant de religió"